

който носи всички вътрешни и външни качества на прародителитѣ: изгледъ, езикъ, мислене, нрави, обичаи и т. н. Въ общитѣ интереси на цѣлокупния народъ се съдържатъ отдѣлнитѣ интереси на всѣка единица. Нито цѣлото може да съществува безъ частитѣ, нито отдѣлната единица може да запази своитѣ качества извънъ цѣлия народъ. Откъснатата единица отъ своето стѣбло пада на чужда почва, храни се съ чужди елементи, добива други качества и се изродява, сир. изчезва отъ своя родъ.

Ала единъ народъ все принадлежи къмъ нѣкой голѣмъ човѣшки корень, къмъ нѣкоя голѣма породица. Откъснатиятъ народъ е почти винаги самотенъ и неговиятъ напредъкъ е по-труденъ.

Въ Европа има три голѣми породици (раси): германска, романска и славянска. И д-ръ Селимински се пита: къмъ коя отъ тѣзи породици принадлежи българскиятъ народъ? Не е ли откъснатъ отъ нѣкое вече загинало колѣно? За д-ръ Селимински е ясно, че българитѣ принадлежатъ къмъ великата славянска раса по кръвнѣ произходъ, по езикъ, нрави, обичаи и мирогледъ. Тѣхни учители и светители сж всеславянскитѣ равноапостоли св. Кирилъ и Методий, отъ дейността на които вече изтичали хиляда години. Д-ръ Селимински върши голѣма пропаганда устно и писмено, щото презъ 1863 год. да се уреди между славянитѣ голѣмъ хилядогодишенъ юбилей въ Прага за чествуване на Бориса и великитѣ кръстители и просвѣтители¹⁾. Незаличимъ паметникъ на голѣмата славянска породица е, казва той, онова старобългарско евангелие, занесено нѣкога въ Реймсъ (Франция), върху което сж се клеели франкскитѣ крале презъ сръднитѣ вѣкове.

Нашиятъ народъ, споредъ д-ръ Селимински, е българославянски. Поради важни исторически причини той е останалъ по-назадъ отъ гърцитѣ. Него сж спирали и тъпкали турци и фанариоти. Сега, кой може да му помогне да се възроди и да трѣгне по пѣтя на своето национално развитие? Това може да направи само сла-

¹⁾ Праздненството станало и д-ръ Селимински представявалъ браилскитѣ българи.